

Νεανικά Άγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΕΥΧΟΣ 35ο ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006

Προσεγγίσεις για την αγιότητα

Συνεχίζουμε και σ' αυτό τό τεύχος την αναφορά μας στο θέμα της Εκκλησία θύμα της ηθικής αλλά μέ την ίδια πην ύπαρξή μας. Στη διάσωση, άλλωστε, της ύπαρξης απ' **Προλόγισμα** τή φθορά και τόν θάνατο και όχι στό φτιασίδωμά της στοχεύει ό Χριστός καλώντας μας νά γίνουμε άγιοι όπως και αυτός είναι άγιος. Η πρόσκληση αυτή ισχύει και για μās σήμερα.

π. Ν.

Η αγιότητα είναι ό προορισμός μας. Λίγη αγωνιστική διάθεση νά έχομε, ό Θεός μās δίνει εύκαιρίες για νά διορθώσουμε τόν έαυτό μας και νά σωθοῦμε. Τό Άγιο Πνεῦμα δέν εκβιάζει τόν άνθρωπο, αλλά σέβεται τήν έλευθερία του και πολλές φορές ενεργεί μυστικά μέσα μας μέ κάποιο τρόπο πού μόνο ό Θεός ξέρει.

τόπω», και πέρα από κάθε λογική ό Θεός ενεργεί τή σωτηρία μας. Αυτό φαίνεται από τά παρακάτω παραδείγματα, δύο από τά παλιά χρόνια και ένα από τή σύγχρονη εποχή.

Ό Πορφύριος ήταν μίμος, και άσκώντας τό επάγγελμά του, τόλμησε για νά προκαλέσει γέλιο, τό εξής παράτολο: Διακωμώδησε τό

Κάποιες φορές «έν παντί καιρῶ και λουτρό τοῦ Βαπτίσματος και βαπτίσθη-

κε μόνος του πάνω στη σκηνή, καταδυόμενος σέ νερό και έπικαλούμενος τήν Άγία Τριάδα. Καί ένώ οι θεατές γελοΰσαν μέ τήν παράσταση, γιά τόν ίδιο όσα γίνονταν πιά, δέν ήταν άστέια και θέατρο, αλλά άληθινή γέννηση και ανάπλαση και ό,τι ακριβώς είναι τό Βάπτισμα. Βγήκε λοιπόν από τό νερό μέ ψυχή Μάρτυρα και όχι μίμου μέ γλώσσα πού προκαλούσε τήν όργή και όχι τό γέλιο του τυράννου. Καί έγινε τόσο συνेतός αυτός πού σ' όλη τή ζωή έπαιζε, και επέδειξε τέτοιο ζήλο γιά τόν Χριστό, ώστε πέθανε ύπομένοντας μέ χαρά πολλά βασανιστήρια γιά νά μήν προδώσει ούτε μέ ένα λόγο τήν άγάπη του γι' Αυτόν.

Παρόμοιο περιστατικό συνέβη και μέ τόν Άρδαλίωνα, ό όποιος ήταν γελοτοποιός. Αυτός διακωμωδούσε τό πάθος του Χριστού και των Μαρτύρων και τόν κρέμασαν στό ζύλο γυμνό οι άλλοι ήθοποιοί. Και ένώ στό σενάριο προέβλεπε νά τόν χτυποΰν οι άλλοι και νά όμολογεί τόν Χριστό, αυτός μόλις συνέβη αυτό, ή ψυχή του άλλαξε, συμφώνησε μέ τά λόγια του και ή γνώμη του άκολουθοΰσε πλέον τά έργα του. Έγινε έτσι στήν πραγματικότητα αυτό πού ύποκρινόμενος, άποκαλούσε τόν έαυτό του, χριστιανός. Βαπτίσθηκε δηλαδή, μιμούμενος τό πάθος του Σωτήρα όχι μέ σύμβολα και άπεικονίσεις, αλλά εμπράκτως.

Άλλά και ένα άλλο περιστατικό σύγχρονο αυτή τή φορά πού συνέβη στή Ρωσία, στά χρόνια του διωγμού τής Έκκλησίας από τό κράτος. Τή βραδιά τής Άναστάσεως είχαν σχεδιάσει οι ύπεύθυνοι τής μυστικής άστυνομίας, νά κάνουν άντιπερισπασμό. Θα παιζόταν τό θέατρο «Ό Χριστός μέ φράκο» και στόν κεντρικό ρόλο ήταν ό ήθοποιός του

θεάτρου Μόσχας, Άλέξανδρος Ρουσόβτσεφ. Η μεγάλη αίθουσα του θεάτρου ήταν γεμάτη κόσμο, ή παράσταση άρχισε και ή πρώτη πράξη διακωμωδούσε τή θεία Λειτουργία και τή θεία Κοινωνία, όμως ή δεύτερη πράξη πού έβγαине ό Ρουσόβτσεφ, θά ήταν τό καλύτερο μέρος τής παράστασης. Ό διάσημος ήθοποιός παρουσιάστηκε στή σκηνή έπευφημούμενος. Παρίστανε τόν Χριστό και σύμφωνα μέ τό έργο έπρεπε νά διαβάσει δύο στίχους από τους Μακαρισμούς. Ό ήθοποιός άνοιξε τό ιερό βιβλίο και άρχισε νά διαβάξει «*Μακάριοι οι πωχοί τώ πνεύματι, ότι αυτών έστιν ή βασιλεία των ουρανών*», «*Μακάριοι οι πενθοΰντες ότι αυτοί παρακληθήσονται*». Σ' αυτό τό σημείο έπρεπε νά σταματήσει. Έδώ θά άπάγγελε ένα φοβερό, χλευαστικό μονόλογο πού θά τελείωνε μέ τή φράση «Φέρτε μου τό φράκο και τό καπέλο». Δέν έγινε όμως αυτό. Ό ήθοποιός άσπροσδόκητα σωπαίνει. Η σιωπή του κρατούσε τόσο πολύ πού από τά παρασκήνια άρχισαν νά άνησυχούν. Του ύπαγορεύουν τά λόγια πού έπρεπε νά πεί, αυτός όμως, δέν άκούει, δέν βλέπει, δέν καταλαβαίνει τίποτα. Τέλος συνταράζεται όλόκληρος. Μέ τρομαγμένο βλέμμα κοιτάζει τό άνοιχτό Εύαγγέλιο, άρχίζει πρώτα νά ψιθυρίζει και έπειτα νά διαβάξει όλο και πιο δυνατά: «*Μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην...*»! Ό ήθοποιός διάβασε άργά και καθαρά όλόκληρο τό 5ο κεφάλαιο του κατά Ματθαϊόν Εύαγγελίου, και κανένας δέν κουνήθηκε, ούτε διαμαρτυρήθηκε. Έκεί στή μεγάλη αίθουσα του θεάτρου πού μέχρι πριν τήν donoΰσαν οι βλαστήμιες και εμπαιγμοί, επικρατεί τώρα νεκρική σιγή. Καί μέσα σ' αυτή τή σιγή

κυκλοφοροῦν σάν πασχαλινές λαμπάδες τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Στά παρασκήνια ἀκούγονταν δυνατοί ψίθυροι καί νευρικοί βηματισμοί. Μά ἐκείνη τή στιγμή ἐγινε κάτι ἀκόμα πιό ἀπροσδόκητο, πού ἔκανε δλόκληρη τή χώρα νά τό συζητάει. Ὁ Ροσόβτσεφ σχημάτισε μ' εὐλαβική ἐπιδεικτικότητα στό σῶμα του τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί εἶπε: «*Μνήσθητι μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*». Κάτι ἀκόμη πῆγε νά

πεῖ, ἀλλά τή στιγμή ἐκείνη ἔπεσε ἡ αὐλαία.

Μετά ἀπό λίγα λεπτά μιά νευρική φωνή ἀνακοίνωσε ἀπό τὰ μεγάφωνα: «*Λόγω ξαφνικῆς ἀσθένειας τοῦ συντρόφου Ροσόβτσεφ, ἡ σημερινή θεατρική παράσταση ματαιώνεται*».

Γιά τήν ἀντιγραφή Γεώργιος Ζωγραφίνης (Θεολόγος καθηγητής)

Ἅγιοι: «Ὁ Χριστός παρατεινόμενος εἰς τούς αἰῶνας»

Συγχωρήστε με πού, ἐνῶ εἶναι γνωστό σέ ὅλους μας, ὅτι αὐτό πού κυρίως λείπει ἀπό τήν ἐποχή μας εἶναι ἡ ἀγιότητα καί ὄχι ἡ ἀγιολογία, ἀπό φανερή ἀδυναμία, θά κάνω λόγο γιά τήν ἀγιότητα καί τή θέση τῶν ἁγίων στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας (μακάρι καί τῆς προσωπικῆς τοῦ καθενός μας).

Ὁ τίτλος αὐτοῦ τοῦ μικροῦ σημειώματος φανερώνει ἤδη τήν οὐσία ὅσων θέλω νά πῶ. Μέσα ἀπό τή βιοτή καί τόν λόγο τῶν ἁγίων τῆς Πίστεώς μας παρατείνεται ἡ ζωντανή παρουσία τοῦ Κυρίου ἀνάμεσά μας. Εἶναι τὰ ἐνδιάμεσα ἐκεῖνα πρόσωπα, ἀνάμεσα σέ μᾶς καί τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, πού παραδειγματίζοντάς μας, κάνουν εὐκολότερη τή σωτηρία,

γιατί μᾶς ὀδηγοῦν στή μίμηση τῆς θείας φύσεως. Ἡ ἐνσάρκωση τῆς Χάριτος τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ διακρίνεται στά πρόσωπα ὅλων τῶν ἁγίων καί στή ζωή καί τόν λόγο τους, ἐνῶ φανερώνεται

ὀλοκάθαρα ὁ ἕνας λόγος τοῦ Ἰησοῦ ἡ εἶναι ἡ λύση τῶν προβλημάτων του». Ἡ ἀγιότητα δέν εἶναι μία θεωρητική κατάσταση, ἀλλά ἡ ὑπομονή πού δίνει ἀντοχή στόν πνευματικό ἀγώνα, ἡ πίστη πού ὀδηγεῖ στήν ἐκκοπή τοῦ ἀνθρώπινου καί τήν ἀποδοχή τοῦ Θεοῦ θελήματος. Ἀγιότητα εἶναι ἡ ἀγάπη πού ἔξω βάλλει τόν φόβο, ἡ συνειδητή πτωχεία, ἡ ἐλευθερία τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, ἡ θέληση νά ἀναλώνεται κανεὶς γιά τόν Θεό. Οἱ ἅγιοι μιλοῦν ὡς στόματα τοῦ Χριστοῦ, καί φανερώνουν τό θέλημα καί

τή ζωή του. Γιά χάρη μας θαυματουργούν, αποτελούν προέκταση του Εὐαγγελίου στή ζωή μας.

Στους ἄγονους πνευματικά καί βαρεῖς καιρούς πού ζοῦμε τήν παθολογία τῆς κοινωνίας μας, «ὅταν ἡ ἀρετή ἐξέλιπεν καί ἡ κακία ἐπερίσσευσεν, ὅταν ὁ νόμος ἠπράκτησεν καί τό Εὐαγγέλιον ἔμεινεν ἀργόν», κατά τόν ἅγιο Νικόδημο τόν Ἁγιορείτη, ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη νά καταφύγουμε στή χάρη τῶν ἁγίων μας καί νά στηρίζουμε τήν ἐλπίδα μας στήν πολλή παρηγορία πού ἔχουν μπροστά στον Θεό νά μεσιτεύουν καί νά στηρίζουν κάθε ἄνθρωπο. Δέν εἶναι εὐκολο νά τό πράξουμε μέ θέρμη, ἀγνή καί καθαρή καρδιά, γιατί τά κριτήρια τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, ἔχουν δυστυχῶς ἀλλοιωθεῖ σέ μεγάλο βαθμό. Ἀπαξιώνουμε τήν ἀμέτρητη καί ἀνεκτίμητη ἀξία τῆς ἀγιότητος, καί εὐχαρίστως τήν ἀνταλάσσουμε μέ τά εὐτελῆ καί παθητά πού προβάλλονται ὡς οἱ ἀξίες τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ἡ ἀγιότητα καί οἱ ἅγιοι σήμερα ἀγνοοῦνται καί ἀπό παλαιότερα διώχθηκαν. Ἡ ὀφειλόμενη τιμή στους ἀγωνιστές καί στεφανωμένους νικητές τῆς ζωῆς θεωρεῖται, ἀκόμα καί ἀπό χριστιανικές ὁμολογίες ὡς εἰδωλολατρία καί δεισιδαιμονία. Βεβαίως ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός καί ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἀντιμετώπισαν τή βέβηλη κριτική καί φώτισαν τήν ἀλήθεια, ὥστε καί

αἰσθητῶς νά εἶναι παρόντες καί νά πλουτίζουν τήν λατρεία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ σέ κάθε ὀρθόδοξο χριστιανικό ναό.

Αὐτοί οἱ ἅγιοι συντηροῦν τήν πνευματική μας ζωή, «εἶναι τό ἔρμα σό καράβι τῆς προσωπικῆς καί κοινοτικῆς μας ὑπάρξεως πού τό κρατᾶ σέ ἰσορροπία καί τοῦ δίνει τή δυνατότητα νά ποντοπορεῖ σίς φουρτοῦνες τῶν καιρῶν» καί «ὅταν ὁ Χριστός φανερωθεῖ, ἡ Ζωή ἡμῶν, τότε καί αὐτοί θά φανερωθοῦν ἐν δόξῃ. Καί τότε θά καταλάβουμε τήν εὐεργεσία τῆς καλοσύνης τους - πῶς μᾶς συντηροῦν οἱ εὐλογίες καί ἡ χάρις πού ἔρχεται σέ μᾶς ἀπό τά λόγια καί τή ζωή τους, ἀπό τούς τάφους καί τίς ψυχές τους»!

Ἐπειδή τό ἄλας τῆς ζωῆς μας ἔχει μωρανθεῖ καί ἡ ραθυμία τῆς ψυχῆς ἔχει χαλάσει τή ζωή μας, ἄς καταφύγουμε ὅλοι μας στή χάρη καί τήν ἁγία σκέπη τους, ἡ εὐλογία τους εἶναι ἄλας ἱκανό νά σταματήσῃ τή φθοροποιό ἀλλοίωση, νά νοσησιμεῖ τόν βίο μας, νά ἀγιάσῃ τόν χῶρο, καί κάθε πιστό πού εὐλαβεῖται τή Χάρη τους.

1. Ἱερά Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους, περιοδικό «Κοινωνία», ἔτος 1984, τεύχος 3.

Κωστῆς Καπανταϊδάκης, Θεολόγος

Ἡ Ὠραία κοιμωμένη καί οἱ Ξύπνιοι

Πῶς ν' ἀρχίσω γιά τήν Ὠραία;
-Μιά φορά κι ἕνα καιρό... Δέν μ' ἀρέσει.
-Τά πολύ παλιά χρόνια... Οὔτε αὐτό.
-Κάποτε σ' ἕνα μακρινό βασίλειο ... Πολύ μακρινό.

Πῶς νά ἀρχίσω;
Ἡ Ὠραία κοιμωμένη! Εἶναι τόσο Ὠραία! μά «κοιμωμένη». Τί νά τό κάνεις πού εἶναι Ὠραία; Δῶρο-ἄδωρο. Καί ποιός δέν τό καταλαβαίνει ὅτι εἶναι Ὠραία; Καί ποιός μπορεῖ νά τό ἀμφισβητήσει; Εἶναι Ὠραία!

Ποιός ἔβαλε εἰσιτήριο;
Γι' αὐτό πού δέν κινεῖται, δέν μιλάει, δέν γελάει, δέν τραγουδάει, δέν παρηγοράει, δέν ἀγαπάει;

Ἡ «Ὠραία κοιμωμένη» πουλάει. Ποιός τήν πουλάει;

Ἄχ καί νά μιλοῦσε! Ἦ ἔστω τά μάτια της γιά μιὰ στιγμή ν' ἀνοιγε!

Τώρα! μόνο ἡ καρδιά της χτυπάει. Κάτι εἶναι κι αὐτό. Εἶναι ἐλπίδα!

Πλήρωσα εἰσιτήριο. Ἔστω νά τή δῶ! Τί πίκρα! Τέτοιο γαλήνιο πρόσωπο. Τέτοια γλυκά χεῖλη! Τέτοια ἀπαλά χέρια! Τέτοια δυνατά πόδια! Μονάχα τό στήθος της ἀνεβοκατεβαίνει. Ζεῖ!

Τό βρῆκα!!!

-«Τῶ καιρῶ ἐκείνω... (πότε ἀκριβῶς δέν μοῦ εἶπε οὔτε ὁ τσομπανάκος μέ τή φλογέρα, οὔτε ἡ γριά πού εἶχε τό ἄνα χέρι στό σταυρό καί τ' ἄλλο στήν Ἀνάσταση)... ζοῦσε χωρίς νά χεῖ πεθάνει, μιὰ πανέμορ-

φη κόρη».

-Καί πῶς τή λέγανε; Ρώτησα τόν τσομπανάκο πού τραγούδησε μαζί της.

-Πεντάμορφη... καί λίγο ἦταν!

-Πῶς τή λέγανε, ρώτησα τή γριούλα τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀνάστασης πού ξαγρῦπνησε μαζί της.

-Παρηγορήτρια! Καί ξεφόρτωσε ἕνα βαθύ ἀναστεναγμό προφέροντας καί μόνο τ' ὄνομά της.

-Καί τί νά κάνω γιά νά μιλήσω μαζί της; ρώτησα τόν τσομπανάκο.

Αὐτός ἀντί γιά ἀπάντησή μου ἔπαιξε ἕνα πολύ πικρό σκοπό ... ὄχι γιά τήν Ὠραία.

-Τί νά κάνω γιαγιά γιά νά μιλήσω μαζί της;

Κι ἀντί γιά ἀπάντηση μέ κοίταξαν αὐστηρά... πολύ αὐστηρά, τά δύο κόκκινα καί καθαρά μάτια της, ἐνῶ δύο πικρά δάκρυα κύλησαν σά ἤδη βρεγμένα μάγουλά της.

Πές μου γιαγιά γιά τήν Ὠραία!

-Τῶ καιρῶ ἐκείνω...

- Ἔτσι ἤθελα ν' ἀρχίσω κι ἐγώ.

- καί νῦν καί ἀεῖ...

-Καί νῦν καί ἀεῖ; Ἡ Ὠραία ζεῖ...

-... ζοῦσε μιὰ πανέμορφη κόρη. Μιά κόρη μέ ἀγάπη.

-Ἀγάπη; Τί εἶναι ἀγάπη;... Μισό λεπτό. Χτυπάει τό κινητό μου... ἔχω ἕνα μήνυμα ... νά δῶ τί λέει: «*Μαραθώνιος ἀγάπης, πᾶρτε στό νούμερο 12 ...SMS κι ἐνισχῆστε τήν προσπάθεια γιά τά παιδιά τοῦ κόσμου*»...;; Τί εἶναι ἀγάπη;

-Μέσ' στήν καρδιά της χωροῦσαν ὅλοι. Κανείς ἀπό ἔξω. Κανείς. Ἡ πόρτα της ἦταν πάντα ἀνοιχτή. Νύχτα μέρα. Ἄγρυπνη.

-Γιατί δέν κοιμᾶσαι; Κοιμήσου λιγάκι καί θά κάτσω ἐγώ στό πόδι σου.

-Νά κοιμηθῶ; Μά δέ βλέπεις τί πόνος ὑπάρχει γύρω; Ἄν μέ χρειαστεῖ κανείς τήν ὥρα πού θά κοιμᾶμαι;

Καί ζαγρυπνήσαμε μαζι ἐκεῖνη τή νύκτα.

Κι ἦρθε ἕνας ἄρρωστος νά ζητήσει παρηγοριά. Κι ἦρθε ἕνας ἀπελπισμένος φτωχός πού χρωστοῦσε. Κι ἦρθε ἕνα ὄρφανό ἀπό ἕνα βομβαρδισμένο χωριό. Κι ἦρθε μιά χήρα μέ ἑνιά παιδιά. Κι ἦρθε ἕνας παραλογισμένος ἐρωτευμένος πού τόν ἄφησε τό κορίτσι του. Κι ἦρθε ἕνας ἀπελπισμένος πού

τά εἶχε ὅλα! Κι ἦρθαν κι ἦρθαν κι ἔρχονται.

-Ἄμορφη νύκτα!
Παρ' ὅλο πού τά μάτια μου κλείνανε ἀπό τή νύστα ἄκουγα μ' ἐνδιαφέρον τή γριά τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀνάστασης.

-Ἄμορφη νύκτα;
-Τό πρόσωπο τῆς Ὠραίας ἔλαμπε. Γι' αὐτήν ὑπῆρχε νύκτα καί μέρα. Ὑπῆρχαν μόνο ἄνθρωποι. Ὑπῆρχε ἀνάγκη. Ὑπῆρχε ἀγάπη. Ὑπῆρχε θυσία καί ζαγρύπνια κι ἄρχισε νά τραγουδάει. Γλυκιά φωνή. Τί γλυκιά φωνή! Ἴσως νά ἔταν μέρα. Τί ὥρα νά ἔταν; Ἐνα κρεμασμένο ρολοῖ ... χτυποῦσε; ... δέν χτυποῦσε; Ἡ ἀγάπη δέν

ἔχει χρόνο. «Ἐκουράσου λίγο θά παίξω τή φλογέρα μου» τῆς εἶπε ὁ τσομαπανάκος ἕνα καταμεσήμερο καλοκαιριοῦ «κάτσε στή δροσιά νά ζαποστάσεις».

-Μά ἦρθανε ἀπό τόσο μακριά! Κάνετε τόσο κόπο κι ἐγώ θά σταματήσω;

Καί τραγούδησαν ἐκεῖνο τό μεσημέρι μαζι.

Κι ὁ ἄρρωστος ἄρχισε νά νιώθει καλύτερα. Ὁ φτωχός πήρε κουράγιο, «θά δου-

λέψω καί θά ξεχρεώσω» εἶπε μέσα του. Τό ὄρφανό ἄρχισε νά παίζει. Ἡ χήρα ἔνοιωσε παρηγοριά κι ἐλπίδα. Ὁ ἐρωτευμένος ἔνωσε ἀληθινή ἀγάπη. Ὁ νέος πού τά εἶχε ὅλα ἀποφασίσε ν' ἀλαφρώσει δίνοντας.

-Ἄμορφο μεσημέρι.
Παρόλο πού ἔκανε φοβερή ζέση, ἄκουγα μ' ἐνδιαφέρον τή γριά τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀνάστασης.

-Ἡ φωνή τῆς Ὠραίας ἦταν γλυκιάτατη. Γι' αὐτήν δέν ὑπῆρχε ζέση ἢ κρύο. Ὑπῆρχαν μόνο ἄνθρωποι. Ὑπῆρχε ἀνάγκη. Ὑπῆρχε ἀγάπη. Ὑπῆρχε θυσία καί ζαγρύπνια.

Καί τότε ἄρχισε νά τρέχει στόν ἕνα, στόν ἄλλο ἀπό δῶ κι ἀπό κεῖ. Δυνατά πόδια. Τί δυνατά πόδια! Ὅλο τό μεσημέρι. Δέν ξέρω ἂν ἦταν καλοκαιρινό μεσημέρι. Ἴσως νά ἔταν παγωμένο, χειμωνιάτικο. Ἐνα ἡμερολόγιο, παλιό κι αὐτό, εἶχε σταματήσει νά μετράει τίς μέρες, τούς μήνες, τίς ἐποχές. Ἡ ἀγάπη δέν ἔχει ἐποχές.

Ἐπρεπε νά πάει στόν ἄρρωστο, θά ἔμπαινε στό νοσοκομεῖο. Ὁ φτωχός

πήγαινε νά λυγίσει, ἔπρεπε νά τοῦ δώσει χέρι βοήθειας. Τό ὄρφανό ἤθελε βοήθεια στό σχολεῖο του. Ἡ χήρα στό νοικοκυριό της. Ὁ ἔρωτευμένος πάλευε γιά τήν τελική νίκη. Ὁ νέος πού ἄρχισε νά δίνει τόν παίδευε ἢ στέρηση.

Μέ τόν καιρό κάποιοι καθαροί καί ταπεινοί στήν καρδιά εἶπαν «Θά βοηθήσομε!». Ἡ Ὁραία χάρηκε· δέχτηκε μέ μεγάλη χαρά.

-Κάτσε νά ξεκουραστεῖς. Μέ τόσοις βοηθούς εἶναι εὐκαιρία!

-Ναί τώρα εἶναι εὐκαιρία νά βοηθήσομε, ἀκόμα περισσότερους.

Κι ἄρχισε ν' ἀγρυπνάει ἀκόμη περισσότερο, νά τραγουδάει ἀκόμη πιό γλυκά, νά τρέχει ἀκόμα περισσότερο.

Κι ὁ κόσμος πονεμένος καί διψασμένος γιά παρηγοριά ἔτρεχε. Ἐτρεχε μέσα στόν καύσωνα, μέσα στό χιόνι, μέσ' τό καταμεσήμερο, μέσα στά ἄγρια μεσάνυκτα. Νησιτικός, ξάγρυπνος, παγωμένος, ἰδρωμένος, ἔτρεχε στήν Ὁραία.

-Τί κάνετε ἐδῶ; Βγήκε μιά μέρα μέσα ἀπ' ἕνα ἀκριβό, γυαλισμένο αὐτοκίνητο, ἕνας νέος πού ἤξερε νά μιλάει ἔξι γλώσσες, νά παίξει πέντε μουσικά ὄργανα, νά χειρίζεται ἄριστα ὑπολογιστές, νά ψυχολογεῖ καταστάσεις, ν' ἀναλύει κοινωνικά καί οικονομικά συστήματα, πού εἶχε τρία κινήτά, δύο

fax κι ἕνα δορυφορικό δέκτη, πού ἤξερε νά παίξει γκόλφ καί τένις, νά κάνει σκί καί ὑποβρύχιες καταδύσεις, ἐνῶ ἦταν ἄριστος στήν ἵππασία.

Ἡ Ὁραία ἐκείνη τήν ὥρα μιά χαροκαμένη μάνα. Δέν πῆρε εἶδηση τόν ἐρχομό τοῦ νέου.

-Γιαγιά γιατί δέ μιλάς; Γιατί κλαῖς;

-Οἱ ἀγαθοί καί καλόκαρδοι τά χάσανε. Λύγισαν τά πόδια τους. Ἄρχισαν νά

μασᾶν τά λόγια τους. Μέσες ἄκρες ἐξήγησαν γιά τήν Ὁραία στόν «ἔξυπνο» νέο.

-Αὐτή εἶναι ἡ «ὠραία σας»; τοῦ ξέφυγε ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο. Κατάλαβε ἀμέσως.

-Ναί, ἀπάντησαν διστακτικά σάν νά ἴνοιθάν ντροπή γι' αὐτό πού κάνανε καί πιστεύανε.

-Ἐδῶ ἂν ὀργανωθοῦμε λιγάκι θά βγάλομε χρήμα μέ οὐρά. Θά σᾶς ἐκπαιδεύσω νά μάθετε

νά βγάζετε λεφτά. Ἐχω σπουδάσει Management ὀργάνωση καί διοίκηση ἐπιχειρήσεων, τελείωσα ψυχολογία, κοινωνιολογία καί οικονομικές ἐπιστῆμες. Θά σᾶς βοηθήσω. Γι' αὐτό ἄλλωστε μέ στείλανε ἐδῶ.

Οἱ καλόκαρδοι νιώθανε μεγάλη ἀμηχανία. Ἄλλοι τόν συγχαρήκανε. Ἄλλοι στήν ἀρχή δίστασαν. Δύο ἢ τρεῖς μείνανε κοντά στήν Ὁραία νά τήν ὑπηρετοῦν.

Πρῶτα πρέπει νά τελειώνομε μ' αὐτή τήν «Ὁραία». Οἱ πρακτικές της εἶναι πεπαιλωμένες καί προσβλητικές γιά τήν σύγχρονη κοινωνία. Μᾶλλον πῶς πρέπει νά

τά ἔχει καί λίγο χαμένα. Ὅμως ἐπειδή ὅπως καταλαβαίνω εἶναι κι ἕνας καλός «κράχτης», θά πρέπει νά παραμείνει στό χῶρο. Θά ἐκσυγχρονιστοῦμε, θά προοδέψουμε. Ὅσοι δέ θέλουν ἄς φύγουν.

Ἦλθαν οἱ μπουλντόζες. Σκάψανε-ξανασκάψανε. Κτίρια ἄρχισαν νά σηκώνονται οἱ καλόκαρδοι πανηγύρισαν. Δύο ἢ τρεῖς μέιναν μόνο κοντά στήν Ὁραία, ἡ ὁποία δέν ἔπαψε νά μοιράζει παρηγοριά

κι ἐλπίδα. Ἀπομονωμένη μά χαρούμενη. Κρυμμένη καί ταπεινή. Χτίστηκαν μεγάλα ἰδρύματα, ὀρφανοτροφεῖα, γηροκομεῖα, ὅμως χωρίς τήν Ὁραία. Σύγχρονες ἐγκαταστάσεις ὅμως χωρίς τήν Ὁραία. Μεγάλοι τρούλλοι, μαρμάρινες σκάλες, αἰθουσες ἐκδηλώσεων, μεγάλες τζαμαρίες, γήπεδα, πάρκα, δέντρα, συντριβάνια, ἕνας ζωολογικός κήπος, μιά μονάδα παραγωγῆς οἰκολογικῶν προϊότων, ὅμως ... χωρίς τήν Ὁραία.

Ἐκδηλώσεις, συνέδρια, ἐγκαίνια, ἐκθέσεις, χειροκροτήματα, χειραψίες, ἀσπασμοί, πολλά λόγια, μεγάλα ὠραῖα λόγια - Μπράβο - Συγχαρητήρια - Εἶστε ἀξιοθαύμαστοι - Τί ἔργο, τί φιλανθρωπία! Λουστραρισμένα λόγια χαμόγελα σέ ζελατίνα.

Κι ἄντε τά κανάλια, οἱ ἐφημερίδες, οἱ δημοσιογράφοι.

Συγχαρητήρια γιά τίς ἐκδόσεις σας, γιά τήν ἐφημερίδα σας, γιά τό περιοδικό σας. Καί οἱ καλόκαρδοι πού γίνανε «ὠραῖοι», γίναν ἔξυπνοι, φούσκωναν καί κόρδωναν. Μόνο ἕνα ἢ δύο πού δέν ξέχασαν

τήν Ὁραία πάλευαν δίπλα της τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων. Ἄγρυπνοι ξεχασμένοι. Αὐτά δέν μοῦ τά εἶπε ἡ γιαγιά. Ἡ γιαγιά ἔπαψε νά μιλάει, μόνο ἔκλαιγε.

Αὐτά τά εἶδα μέ τά μάτια μου. Εἶμαι τυχερός γιατί τουλάχιστον συνάντησα αὐτούς τούς δύο ἢ τρεῖς καλόκαρδους, πού συνέχισαν νά ὑπηρετοῦν τήν Ὁραία. Ὅμως τήν Ὁραία δέν τήν εἶδα.

Κι ὕστερα εἶδα μεγάλες χειραψίες, μεγάλα λόγια «ἀγάπης», εἶδα τόν ἄρρωστο νά πεθαίνει, τή χήρα νά ἐκδίδει τίς κόρες της γιά νά ζήσει τ' ἄλλα παιδιά της, τόν φτωχό νά μπαίνει φυλακή, τόν ἐρωτευμένο ν' αὐτοκτονεῖ, τό παιδάκι ἀπό βομβαρδισμένο χωριό ν' ἀπαγάγεται γιά ἐμπόριο ὀργάνων, τόν νέο, πού τά εἶχε ὅλα νά πέφτει σέ κατάθλιψη. Ὁραία κτίρια, βαθιές πολυθρόνες, θέρμανση, airconditioned.

Σχέδια μεγαλεπήβολα. Κι ἕνα μεγάλο τρούλλο γιά τήν Ὁραία. Ἡ Ὁραία εἶχε πέσει σέ κώμα ἔφερνε χρῆμα. Χρυσές ψηφίδες, ἐκλεκτά μάρμαρα. Μεγάλα λόγια μέ πολλή συγκίνηση γιά τήν Ὁραία. Τήν Ὁραία κοιμωμένη πιά.

-Γιαγιά! Δέν μιλάς; Ἡ Ὁραία ζεῖ; Εἶναι αὐτή πού πλήρωσα, γιά νά δῶ; Γιατί κλαῖς;

Κι ἔπιασε ὁ τσομπανάκος νά παίξει ἕνα πολύ πικρό σκοπό... Ὁχι γιά τήν Ὁραία.

Στέλιος Χατζάκης,
Γυμναστής

